Premieră cu Don Quichote la Opera Națională

(Grigore Constantinescu – 1 mai 2012)

În repertoriul Companiei de balet a Operei Naționale București, de peste patru decenii **Don Quijote** de Ludwig Minkus rezistă, ca răspuns a valorilor coregrafice și interpretative oferite publicului nostru.

Dedicat Zilei Internaționale a Dansului, acest Grand ballet al artei romantice ruse, purtând semnătura lui Marius Petipa pentru libret și coregrafie, este un titlu istoric la care și-au adus mereu contribuția alți autori de montări, de-a lungul anilor, începând cu Alexandr Gorski în 1900. În țara noastră a fost prezentat în majoritatea teatrelor noastre muzicale (Mercedes Pavelici, Francisc Valkay – Timișoara, Gherorghe Stanciu – Iași, Oleg Danovschi – Constanța).

Pentru prima scenă, fie că ne reamintim de Vasile Marcu, apoi de Mihai Babușcă recunoaștem – în recenta premieră „de import" de la teatrul liric din Karlsruhe (Germania), în coregrafia lui **Jaroslav Slavický**, ca și în scenografia însoțitoare, creată de Josef Jelinek – aceeași mentalitate care îmbină dansul academic cu pitorescul etno-revuistic iberic. Poate că intervin unele modificări minore, așa cum declara, înaintea acestei premiere, din final de aprilie, coregraful **Jaroslav Slavický**: «...am scurtat sau am suprimat anumite fragmente pentru ca spectacolul să aibă continuitatea dorită, să aibă viteză și ritm». Satisfacția privitorului rămâne însă neschimbată, căci ne reîntâlnim cu bucuria unei ambianțe ce aduce întotdeauna multe motive de mulțumire baletomanilor fideli tradiției artei dansului romantic. De asemenea, la fiecare distribuție, capetele de afiș au fost pentru Compania de balet nume de istorie, de la Ileana Iliescu, Marinel Ștefănescu, Valentina Massini, Petre Ciortea, Bojidar Petrov în 1970, la Corina Dumitrescu, D. Fadeev - Ovidiu Matei Iancu, Cristina Uță, Ion Dumitrescu în 1999.

Acum, suntem în fața unui cuplu care aduce o nouă Kitri, de primă generație solistică, prin Mădălina Stoica, încă la stagiul de colaborator al teatrului. Delicatețea, sprinteneala, tehnica șlefuită, intenția de a compune un personaj și de a răspunde pozitiv dificultăților coregrafiei și-au cucerit aplauzele meritate, în compania experimentatului Ovidiu Matei Iancu, capabil să-i sprijine calitativ evoluțiile. Cel de al doilea cuplu din distribuție a avut argumentele unui profil aparte, prin eleganța romantică a expresiei Mihaelei Soare (Mercedes) și replica energică a lui Mihai Mezei (Espado). Din montările anterioare mai reîntâlnim pe Răzvan Marinescu (de la Camacho la Sancho Panza), Cătălin Caracaș, Laura Blică Toader, apoi, cu un rol amplificat, amuzant și dansat după propunerile coregrafului de Virgil Ciocoiu în Camacho, precum și un Don Quijote care se implică mai mult, prin Antonel Oprescu, în acțiunea amintind de Cervantes.

Să spunem că, în dansurile de mici ansambluri, îmbogățite cu câteva cooptări de colaborare prin dansatori asiatici, întreaga Companie de balet a Operei și-a manifestat adeziunea la reluarea scenică și muzicală a lui **Don Quijote**, argumentând speranța noastră că își vor păstra forma și antrenamentul, sub conducerea lui Alin Gheorghiu, în vederea revenirilor repertoriale viitoare.

Dirijorul Vlad Conta, la pupitrul orchestrei teatrului, și-a asumat răspunderea de a urmări performanțele interpreților, în „spiritul și litera" partiturii lui Minkus. O seară capabilă să placă, receptând continuitatea aplauzelor, această premieră înseamnă, în fapt, demonstrația necesară pentru a adăuga încă un magnet ce atrage în sala Operei Naționale București spectatori dornici să

urmărească pe scenă ceea ce, de mai mult timp, le era oferit doar în înregistrările proiectate de canalul de televiziune Mezzo.